

VERSLAGEN VAN VEREENIGINGEN.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie.)

Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap.

Discussie over: Bespreking van een geval uit de praktijk.

(Voordracht gehouden door den Heer I. J. E. de Vries in het Nederlandsch Tandheelk. Genootschap.)

Zie XXIVe Jaargang afl. 2 van dit Tijdschrift.

De heer B. R. Bakker: M. d. V.! Dames en Heeren! Het is mij een werkelijk onafwijsbare behoefte, even het woord te vragen. De heer de Vries heeft het zelf gezegd: *wij* kunnen tevreden zijn, en met dat wij bedoelde hij: Bakker en ik. De kwestie is deze. Ik was in het geval geïnteresseerd, omdat de patiënt oorspronkelijk de onzalige gedachte had, zich aan mij toe te vertrouwen. Gelukkig ben ik toen wijs genoeg geweest om te zeggen: daar heb ik mijn mannetjes voor, en heb ik patiënt weten te overreden zich in handen te stellen van collega de Vries (ik was toenmaals in Zutfen).

Nu, gekheid ter zijde gelaten; men begrijpt wel, als men met die moeilijkheden te maken heeft gehad en oorspronkelijk die familie in Zutfen heeft moeten behandelen, dat men met een soort van dankbaarheid het geval zóó terugziet. Ik wil daarbij nog dit opmerken, dat de foto's, die hier gedemonstreerd zijn, het werk zijn van beroepsfotografen en dus lang niet duidelijk genoeg aangeven, hóé mismaaakt de patiënt er in natura uitzag. Die fotografiën zijn wel degelijk, zooals gewoonlijk, geflatteerd en de periode, waarin het patiëntje er op haar onvoordeeligt uitzag was nog een tijdje na haar dertiende jaar, dat was de laatste keer dat ik haar zag; toen was het nog veel erger geworden. Ook de cadet was een niet half zoo gunstig uitziend man als hij op het portret toont.

Het was mij een buitengewoon genoegen, te zien dat ik collega de Vries gerust dergelijke karweitjes kan opdragen en ik zal niet aarzelen, wanneer het weer voorkomt, hem weer mijn gunst te verleen.

De Voorzitter: Ik heb al zooveel woorden van dank gesproken vandaag en aan het slot van deze vergadering heb ik, behalve collega de Vries, nog verschillende menschen te bedanken voor allerlei dingen; ik moet dus een beetje spaarzaam zijn met die dankwoorden. Mij heeft het altijd bijzonder getroffen, wanneer ik weer eens een voordracht hoorde van collega de Vries, of wanneer hij mij in zijn privaatpraktijk of in zijn privaatcollectie aan het Instituut in de gelegenheid stelde, kennis te maken met gevallen, die hij heeft behandeld, altijd opnieuw, evenals vandaag, werd ik dan weer enthousiast voor mijn vak, ik voelde het zoo, dat wat hij deed, dat is tandheelkunde en dat is niets anders dan tandheelkunde. Wij bewegen ons hier niet in de medische wetenschap, wij bewegen ons zelfs niet op het grensgebied van medische wetenschap en tandheelkunde, neen, dat is iets wat wij, tandartsen, kunnen — neen, laat ik liever in bescheidenheid zeggen, iets wat wij moeten kunnen — maar in elk geval iets wat niemand anders kan en wanneer wij dan de resultaten zien, die collega de Vries ons hier zoo duidelijk heeft gedemonstreerd en wij zien de prachtige resultaten, niet alleen uit kosmetisch oogpunt, maar ook van den ganschen physieken toestand van zulk een patiëntje, dan hebben wij toch alle reden om trotsch te zijn op het vak, dat wij als ons levensdoel hebben gekozen. Dat de heer de Vries dat altijd weer zoo duidelijk in het licht stelt, daarvoor zijn wij hem hoogst dankbaar.